

## Писмо до себе си след 10 години... до човека, който ще промени света!

Здравей!

Пиша ти от прага на една стая, чиито врати скоро ще се затворят завинаги – времето на училището, на защитения пашкул, на теоретичните мечти. Днес аз съм на осемнадесет, изпълнен с онзи особен вид арогантност, който само младостта притежава: вярата, че светът е бял лист, чакащ моите думи, за да придобие смисъл. Гледам към теб, десет години по-възрастния, и се питам – остана ли верен на белия лист или позволи на сивотата да го запълни с баналности?

Каж ми... успя ли да запазиш онова беспокойствие в себе си? Онзи вътрешен глас, който не ти даваше покой и те караше да вярваш, че светът не е завършен, че има нужда от промяна, от смелост, от сърце? Надявам се да не си го заглушил в шума на ежедневието, в компромисите и в страха да не сгрешиш. Защото именно той е началото на всяка истинска промяна.

Често се чудя какво означава „да промениш света“. Дали това е нещо грандиозно – откритие, революция, име в учебниците? Или е нещо тихо и почти незабележимо – да помогнеш на един човек, да вдъхновиш някого, да останеш верен на себе си, когато всичко те тласка да бъдеш друг? Ако ти наистина си човекът, който ще промени света, вярвам, че вече знаеш отговора – че промяната започва отвътре и се разгръща навън, като кръгове във вода.

Когато казвам, че ти си човекът, който ще промени света, не визирам революции по площадите. Светът не е само географска карта; той е безкрайна библиотека от разкази, идеи и човешки съдби. Да промениш света чрез литературата означава първо да не позволиш на неговия шум да заглуши собствения ти глас.

Философите казват, че светът съществува само дотолкова, доколкото можем да го изречем. Надявам се, че през тези десет години си разбрал силата на думите – те могат да бъдат както окови, така и ключове. Ако днес ти си авторът, който не се е поддал на конюнктурата; ако си съхранил способността си да намираш точната дума за болката на другия; ако твоите текстове са станали убежище за поне един изгубен човек – ти вече си променил структурата на реалността.

„Светът е създаден, за да завърши в една красива книга.“ – Стефан Маларме

Надявам се, че не си забравил това. Че не си превърнал литературата в просто „професия“ или средство за егоцентричен успех. Изкуството на словото е отговорност – да бъдеш съвестта на своето време, когато всички останали предпочитат мълчанието.

Пиша ти, защото знам, че пътят на твореца е осеян с изпитания. Вероятно си се сблъсквал с творчески кризи, с отхвърляне или с изкушението да пишеш това, което се продава, а не това, което гори в теб. Но помни: светът се променя не чрез количеството написани страници, а чрез плътността на истината в тях.

Промяната изисква смелостта да бъдеш уязвим. Да разголиш душата си пред непознати, за да им покажеш, че не са сами в своите търсения. Надявам се, че в огледалото срещу теб стои човек, който все още вярва, че една добре разказана история може да спаси свят.

И ако наистина си успял да промениш света, надявам се да не си го направил сам. Надявам се да си обичал, да си бил обичан, да си оставил след себе си не само следи, а топлина. Защото светът не се измерва в постижения, а в човечност.

Аз ще продължа да вървя към теб – с всички съмнения, страхове и надежди. А ти... не забравяй откъде си тръгнал.

Днес аз ти завещавам своите идеали. Завеждавам ти безсънните си нощи над метафорите и вярата си, че литературата е най-висшата форма на емпатия. Не ги погребвай под праха на ежедневието.

След десет години ти ще имаш нещо, което аз нямам – техника и опит. Но аз имам нещо, което ти рискуваш да загубиш – **чистото учудване пред света**. Моля те, пази го. Промени света, като го опишеш по-справедлив, по-дълбок и по-човечен. Дори и да не промениш хода на историята, промени начина, по който хората я чувстват.

Не забравяй: ти си архитектът на думите. И ако утрешният ден е по-светъл, то е защото ти си намерил правилните думи, с които да го повикаш. И ако наистина си успял да промениш света, надявам се да не си го направил сам. Надявам се да си обичал, да си бил обичан, да си оставил след себе си не само следи, а топлина. Защото светът не се измерва в постижения, а в човечност.

Аз ще продължа да вървя към теб – с всички съмнения, страхове и надежди. А ти... не забравяй откъде си тръгнал

С надежда и вяра в теб, *твое* 18-годишно „Аз“

ПГ по Икономика „Георги Стойков Раковски“ – Ямбол

- - - -